

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1067/2021
28.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радослава Петровића, Невенке Важић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милоша Радојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 457/20 од 05.04.2021. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 81/21 од 16.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.10.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милоша Радојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 457/20 од 05.04.2021. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 81/21 од 16.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 457/20 од 05.04.2021. године, окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, па је осуђена на новчану казну у износу од 20.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде и истовремено је одређено да ће суд, уколико окривљена наведену казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 3.000,00 динара, а приватној тужиљи ББ, на име трошкова кривичног поступка износ од 45.750,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1 81/21 од 16.06.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе пуномоћника приватне тужиље ББ и браниоца окривљене АА и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Милош Радојевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе да је извршила кривично дело које јој је стављено на терет или да побијане пресуде укине и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац у поднетом захтеву истиче да је окривљена оглашена кривом за дело које није кривично дело, јер да би одређено поступање имало обележје кривичног дела увреда, мора имати увредљив карактер и то како са субјективног, тако и са објективног становишта. Стога, инкриминисане радње које су нижестепени судови окарактерисали као кривично дело увреда из члана 170. Кривичног законика у конкретном случају не представљају кривично дело, јер према наводима браниоца окривљена у својим тврдњама изнетим у допису, није употребила увредљиве речи и исте немају карактер омаловажавајућих за приватну тужиљу поготово јер се ради о директорки школе која као функционер мора имати виши праг толеранције према, на свој рачун, упућеним критикама. Поред тога, бранилац истиче да је окривљена речи наведене у изреци пресуде изнела у циљу заштите свог оправданог интереса – у циљу заштите запослења, из чега произилази да је став одбране да у конкретном случају има места примени члана 170. став 4. Кривичног законика због постојања услова који искључују постојање наведеног кривичног дела.

Изнети наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног изреком првостепене пресуде „... да је окривљена дана 18.09.2020. године, способна да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, а била је свесна свога дела, хтела његово извршење и била је свесна да је њено дело забрањено, увредила другог, тако што је у писму упућеном министру Министарства просвете, науке и технолошког развоја РС, у намери омаловажавања, изјавила да оштећена ББ, директорка ОШ „ВВ“ у ..., пијанчи са својим запосленим рођацима у школи, користи разне опијате, уништава школску имовину, ломи клупе и столице правећи разноразне седељке у вечерњим часовима у дворишту школе“, јасно и недвосмислено произлази да се у описаним радњама окривљене стичу сва како објективна тако и субјективна битна законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, за које је оптужена и правноснажно оглашена кривом.

Стога се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, којима се указује да је побијаним правноснажним пресудама, на штету окривљене, на напред наведени начин учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У поднетом захтеву, бранилац као разлог подношења истог, наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући истакнуту повреду закона бранилац заправо наводи да је суд пропустио да решењем одреди извођење доказа испитивањем појединих сведока и читањем писаних доказа приложених уз тужбу и у вези са тим истиче повреде чланова 15. став 2., 367. став 2. тачка 7) и 505. став 3. ЗКП, па како повреде наведених одредаба, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање истих није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић